

Arrest

nr. 329 707 van 10 juli 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 juni 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 september 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 september 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent afkomstig van Araba, district Puli Khumri, in de provincie Baghlan. Uw broer [Nah.] was gedurende dertien tot veertien jaar actief als militair. Hij was onder meer in Helmand, Kandahar en Nimroz gestationeerd en ondernam missies naar provincies zoals Uruzgan. Uw broer [S.G.] was ongeveer drie jaar en half actief als lid van de arbaki of lokale politie in meerdere checkpoints in uw regio. Door de opmars van de taliban in de regio was uw broer

de laatste zeven of acht maanden slechts actief in het checkpoint van Omarkhel op zo'n twee of drie kilometer van uw woonst. Zo'n zeven of acht maanden voor uw vertrek ontstond er een discussie tussen de dorpelingen van pasjtoen etnie en van Tadzjiekse etniciteit. Daarbij werden uw paternale oom en enkele dorpsouderen geslagen door de pasjtoen dorpelingen. U was hiervan getuige. Terug onderweg kwam u een militaire kolonne tegen. U begeleidde hen naar de plaats in de bergen waar de discussie plaatsvond. Zo'n twintig minuten later arriveerde uw broer [S.G.] samen met enkele collega's. Hij was verontwaardigd over de situatie en schoot samen met zijn collega's in de lucht. Daarop begon de tegenpartij ook te schieten. Ook u nam een wapen en schoot in de lucht. Gezien uw betrokkenheid bij deze discussie vond uw broer het raadzaam om 's avonds niet meer thuis te blijven. U verbleef een tijdje bij uw maternale tante in Mazar om vervolgens overdag thuis te zijn en de nacht door te brengen in het checkpoint van uw broer [S.G.] in Omarkhel. Dit deed u zo'n drie tot zeven maanden. Uw broers [Nah.] en [S.G.] verlieten respectievelijk één of twee maanden en acht of negen dagen voor uw vertrek reeds het land en wonen momenteel samen in Iran. Enkele dagen voor uw vertrek werd u op de velden aangesproken door enkele talibanleden die u vroegen om samen met hen de lokale militaire basis aan te vallen. U weigerde, ging naar huis en vertelde het verhaal aan uw familieleden. U verliet ongeveer begin augustus 2021 het land en kwam na een reis van ongeveer een jaar of anderhalf jaar toe in België op 12 juni 2022, waarna u op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de jobs van uw broers [Nah.] en [S.G.] en uw betrokkenheid bij de discussie met de Pasjtoen gemeenschap in het dorp.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten in kopie neer: de taskara van uw broer [S.G.]; de militaire identificatiebadge van uw broer [Nah.] geldig van 1 januari 2011 tot 1 januari 2014; de bankkaart van uw broer [Nah.]; twee foto's van [S.G.]; een foto van uzelf samen met uw broer [Nah.]; en twee filmpjes van uw broers [S.G.] en [Nah.] waarin zij zich voorstellen en informatie geven over zichzelf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw aankomst in België, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. Sinds 31 december 2022 wordt u als meerderjarig beschouwd. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Zo kon u geen identiteitsdocument voorleggen. U stelt namelijk dat u uw taskara onderweg in Bulgarije verloren bent (Verklaring DVZ, vraag 26; NPOI, p. 3). Deze uitleg is ongeloofwaardig daar u bij aankomst in België nog beweerde dat u een taskara had, maar deze achterliet in Afghanistan en u met geen woord repte over een verlies tijdens uw reisweg (zie MENA-fiche, p. 4). Dat er voorbehoud dient geplaatst te worden bij uw identiteit blijkt ook uit het feit dat u tijdens uw reisweg een andere naam en geboortedatum opgaf dan dewelke genoteerd werd bij aankomst in België. Zo blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier dat u in Bulgarije ook gekend bent onder de naam [S.D.]. Geconfronteerd hiermee, stelt u dat [D.K.] de naam van uw paternale oom is (NPOII, p. 21). Bovendien gaf u in Bulgarije 2006 op als geboortjaar, waar u in België aangaf dat u in 2004 geboren bent. Dat u de naam van uw paternale oom opgaf als zijnde de uwe en u een andere geboortedatum doorgaf is niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde identiteit en zetten uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

Aangezien u geen duidelijkheid kan verschaffen aangaande uw eigen identiteit, blijkt bovendien uit niets dat [Nah.] en [S.G.] daadwerkelijk uw broers betreffen. U legde weliswaar de kopie van de taskara van uw broer [S.G.] neer, maar zonder uw eigen identiteitsdocument is het onmogelijk om vast te stellen dat deze daadwerkelijk aan uw broer toebehoort. De waarde van de door u voorgelegde taskara is bijgevolg bijzonder

relatief, temeer daar het louter een kopie betreft, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Hier kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de op het CGVS beschikbare informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20_240913.pdf) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is en dat documenten op zeer eenvoudige wijze kunnen worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat [Nah.] en [S.G.] daadwerkelijk uw broers zijn blijkt voorts uit de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over de samenstelling van uw gezin en de huidige verblijfplaats en leeftijd van uw broers. Zo beweerde u bij aankomst in België dat uw broer [Nah.] de oudste van de broers was gevolgd door [Nas.], [S.G.] en ten slotte [M.G.] (zie MENA-fiche, p. 3). Bij de DVZ, vijf maanden na uw eerste gehoor, herhaalde u dat [Nah.] uw oudste broer was, maar plaatst u plots [S.G.] als tweede oudste voor [Nas.] (Verklaring DVZ, vraag 18). U schat de leeftijd van [Nas.] vervolgens in op slechts negentien, waar u eerder zijn leeftijd schatte op vijftientwintig jaar (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 18). Bovendien stelt u nu dat uw broer [S.G.] zo'n zesentwintig jaar oud is, waar u bij aankomst in België nog beweerde dat hij slechts negentien jaar oud is (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 18). Dat u de opeenvolging van uw broers niet eenduidig kan weergeven is reeds opvallend, maar dat u de leeftijd van uw broer [S.G.] zeven jaar lager of hoger schat is ongeloofwaardig. Daarnaast bent u niet coherent over de verblijfplaats van uw broers. Zo beweerde u bij aankomst in België dat al uw familieleden nog in uw dorp verbleven (zie MENA-fiche, p. 3). Ook uw broers [Nah.], [S.G.] en [Nas.] woonden volgens uw verklaringen nog in uw dorp (zie MENA-fiche, p. 3). Vijf maanden later beweert u echter dat uw broers [Nah.] en [S.G.] in Iran woonachtig zijn (Verklaring DVZ, vraag 18; NPOI, p. 4). U meent bovendien dat uw broer [Nah.] één of twee maanden voor uw vertrek reeds het land verliet (NPOI, p. 5), hetgeen hoegenaamd niet valt af te leiden uit uw verklaringen bij uw aankomst in België. Geconfronteerd met uw initiële verklaring dat [Nah.] en [S.G.] nog in uw dorp woonden, ontkent u dit zo gezegd te hebben en denkt u dat u zich misschien niet goed concentreerde omwille van de reisweg en slaapttekort (NPOI, p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u beweert dat uw broers voor u het land verlieten en reeds samen in Iran woonden (NPOI, p. 5-6; NPOI, p. 15-16). Dat u zich dit niet meer zou herinneren vanwege slaapttekort komt dan ook erg bevreemdend over temeer daar u aanvankelijk verklaarde dat u 1 maand in Iran had verbleven bij uw neef [Z.] in Jirol (zie MENA-fiche, p. 3) en u bij de DVZ verklaarde dat u twee maanden in Teheran (Iran) heeft verbleven bij uw broer (verklaring DVZ vraag 34). U beweerde voorts dat uw broer [Nas.] omkwam tijdens een verkeersongeluk dat gesitueerd dient te worden voor uw vertrek (Verklaring DVZ, vraag 18; NPOI, p. 4). Bovendien corrigeerde uw voogd later bij de DVZ de genoteerde sterftedatum van uw vader (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.8). Dat u of uw voogd deze kans niet te baat namen om evenzo te berichten over het verkeerdelijk noteren van de verblijfplaats en beroepsactiviteiten van uw broers [Nah.] en [S.G.] is niet aannemelijk.

Zelfs al zouden [Nah.] en [S.G.] daadwerkelijk uw broers zijn, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat zij tewerkgesteld waren bij respectievelijk het Afgaanse leger en de Arbaki. De door u neergelegde bewijsstukken in dit verband kunnen immers geenszins overtuigen. Zo is het opvallend dat u doorheen uw asielprocedure beweert dat de naam van uw vader [M.] is (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 16) – hetgeen ook op de taskara van uw vermeende broer [S.G.] staat, - maar op de militaire identificatiebadge de naam [J.K.] genoteerd werd als zijnde de naam van [Nah.]'s vader. Bovendien niettegenstaande uw bewering dat [Nah.] tot 2021 werkzaam was bij het Afgaans leger (NPOI, p. 5) legt u louter een badge neer die geldig is tot 1 januari 2014. Indien uw broer daadwerkelijk tot 2021 gewerkt heeft mag ervan worden uitgegaan dat u ook een recentere badge zou kunnen voorleggen. Daarnaast kan opgemerkt worden dat de bankkaart een markante schrijffout bevat. Dat op een dergelijk document het verkeerde Ministry of Defince (in plaats van het vermoedelijke 'Ministry of Defence') te lezen valt is weinig aannemelijk en maakt niet alleen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van dit document, maar maakt ook dat er zeer ernstig voorbehoud moet geplaatst worden bij de echtheid van de overige door u voorgelegde stukken. Over de concrete tewerkstelling van uw broer [S.G.] voor de lokale politie legt u dan weer helemaal geen documentatie neer. Gepeild naar documenten, beweert u dat hij enkel een bankkaart had, maar deze verloor en geen andere documenten had (NPOI, p. 21). Dit strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat leden van de lokale politie onder meer in het bezit waren van een badge.

U legde weliswaar twee filmpjes neer van 2 jongens die zichzelf voorstellen (NPOI, p. 3). Aan de beelden, waarover u beweert dat het uw broers zijn, kan echter geen enkele waarde gehecht worden daar deze geen bewijs leveren van enige verwantschap. Uit niets blijkt immers wie er op deze beelden afgebeeld staat. Dat geldt eveneens voor de twee foto's die u indiende. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen, laat staan dat er aangenomen kan worden dat de mannen op de foto uw broers zouden zijn. Bovendien brengt u geen enkele foto van u en uw broer [S.G.] aan en kan er geen fysieke gelijkenis vastgesteld worden tussen de foto van uw broer [Nah.] en de neergelegde documentatie.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u sinds uw aankomst in Europa meerdere versies van uw vluchtrelaas te berde heeft gebracht en dat u op verschillende momenten doorheen uw asielprocedure uw asielmotieven aanpaste. Zo stelde u bij aankomst in België dat uw twee broers dienden in het Afghaanse nationale leger (zie MENA-fiche, p. 4). Bij de DVZ herhaalt u dat uw broer [Nah.] een soldaat was bij het nationale leger, maar stelt u plots dat uw andere broer actief was bij de burgerlijke politie (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Voorts verklaarde u bij aankomst in België dat jullie voor de machtsovername bedreigd werden vanwege de job van uw broers en talibanleden hen opdroegen om te stoppen met hun job (zie MENA-fiche, p. 4). Bij de DVZ verklaart u dat u voor de val van de regering nooit problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw broers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Deze keer verklaart u dat u Afghanistan heeft verlaten aangezien talibanleden twee dagen voor uw vertrek aan u vroegen om u aan te sluiten bij hen omdat uw twee broers voor de overheid werkten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat uw familieleden bedreigingen kregen omwille van het werk van uw broers ontkent u dit gezegd te hebben (NPOII, p. 21). Het louter ontkennen van één versie is echter geenszins een afdoende rechtvaardiging voor het verschil in uw verklaringen. Bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u de belangrijkste zaken reeds vertelde bij de DVZ maar voegt u eraan toe dat u een discussie had met een taliban-lid hetgeen uitmondde in een fysiek gevecht waarbij u naar het taliban-lid in kwestie schoot (NPOI, p. 3). Niet veel later wijzigde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat er een discussie ontstond tussen de dorpingen van pasjtoen etnie en van Tadzjiekse etniciteit. Daarbij werden uw paternale oom en enkele dorpsouderen geslagen door de pasjtoen dorpingen. U was hiervan getuige. Terug onderweg kwam u een militaire kolonne tegen. U begeleidde hen naar de plaats in de bergen waar de discussie plaatsvond. Zo'n twintig minuten later arriveerde uw broer [S.G.] samen met enkele collega's. Hij was verontwaardigd over de situatie en schoot samen met zijn collega's in de lucht. Daarop begon de tegenpartij ook te schieten. U nam het wapen van uw broer en u schoot in de lucht. Omdat de mensen gezien hadden dat u ook schoten had gelost dook u onder ofwel bij uw broer in het checkpoint ofwel bij uw tante. Zeven maanden later werd u gevraagd door de mensen van het dorp om mee te vechten tegen de overheid (NPO, p. I, p.8-9 en NPO II p. 9-12). Over het ganse conflict tussen de dorpingen en uw rol hierin repte u eerder echter met geen woord: noch bij aankomst in België noch tijdens uw onderhoud bij de DVZ. Uit uw asielprelaas blijkt nochtans dat dit incident de kern van uw vluchtrelaas vormt (NPOI, p. 9). Gevraagd waarom u dit kernelement niet deelde bij aankomst in België of bij de DVZ, zegt u dat u de tijd niet kreeg en men u er niet naar vroeg (NPO I, p. 3 en NPOII, p. 21). Ook deze uitleg is niet ernstig. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij/zij spontaan en zo snel mogelijk alle elementen opwerpt die de kern van zijn relaas raken. Het loutere feit dat u dit kernelement eerder niet aanhaalde doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien werd u tijdens uw gehoor voor de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of u nog problemen heeft gekend met medeburgers en kan er verwacht worden dat u het conflict tussen de dorpingen zou hebben aangehaald (gehoor CGVS afgenomen voor de DVZ vraag 3.7).

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op onderstaande vaststellingen die het ongeloofwaardige karakter van uw asielprelaas bevestigen. Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog dat de militairen die u naar de plek begeleidden een melding hadden gekregen dat er een discussie was (NPOI, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat de militairen slechts het lawaai hoorden van de discussie en zodoende ter plaatse kwamen om te kijken wat er gebeurd was (NPOII, p. 10 en 12). De schets die u maakt van de situatie waarbij de militairen u onderweg in de bergen toevallig tegenkwamen, u de weg vroegen omdat ze deze niet kenden (NPOI, p. 9 en 22; NPOII, p. 10) en vervolgens u – een totaal onbekende – vooraan de kolonne lieten plaatsnemen om hen te begeleiden (NPOI, p. 22), komt, gelet op het gevaar waar zij zich mogelijks aan zouden blootstellen, erg bevreemdend over. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat, zoals eerder reeds vermeld, geen geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheden van uw broers in het leger/bij de arbaki's en er bijgevolg evenmin geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw broer daar aanwezig was met een wapen. Aangezien u verklaarde dat het feit dat u zou geschoten hebben met het wapen van uw broer de oorzaak was van uw problemen (NPO I, p.23) maar hieraan geen geloof meer kan worden gehecht, kan evenmin nog geloof gehecht worden aan uw overige problemen.

Dat er aan deze problemen geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u niet eenduidig bent over het aantal keren dat de taliban langskwamen na de discussie. Enerzijds stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de taliban eenmaal na de discussie langskwamen en vervolgens op zeven maanden tijd misschien wel tien keer op visite kwamen (NPOI, p. 24). Anderzijds stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de taliban slechts tweemaal bij u thuis langskwamen (NPOII, p. 13) en vervolgens niet meer langskwamen (NPOII, p. 14). Geconfronteerd hiermee stelt u dat ze misschien meer dan tien keer gezien werden in het dorp (NPOII, p. 21), hetgeen de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet vergoelijkt. Voorts houdt het weinig steek dat de taliban u als lid van een overheidsgezinde familie en nog voor u daadwerkelijk bij hen bent aangesloten hun plan om een militaire installatie aan te vallen zouden vertellen.

Bovendien schetst u een wel erg ongeloofwaardige situatie van de manier waarop u zich uit de voeten kon maken. Zo antwoordde u dat u wel zou meegaan met hen, maar u eerst naar huis zou gaan om uw moeder hierover in te lichten (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). U beweert zelfs dat u tegen de talibanleden zei dat ze niet op u moesten wachten en u wel naar daar zou komen (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). De talibanleden waren hier aanvankelijk niet mee akkoord, maar omdat u volhardde in uw beslissing om eerst naar huis te gaan, gingen ze toch akkoord en kon u naar huis gaan (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). De talibanleden zouden zelfs op u wachten (NPOII, p. 17). Nochtans meent u dat de taliban de intentie hadden om u te doden (NPOI, p. 24; NPOII, p. 17). Op de vraag waarom de taliban u dan niet meteen meenamen, antwoordt u slechts dat u niet akkoord was om mee te gaan (NPOII, p. 18). Dat de talibanleden zo makkelijk zouden inbinden en u zouden toelaten om naar huis te gaan en zo de kans geven om de benen te nemen, is wel erg ongeloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft de verwijzing naar uw etnische achtergrond dewelke door uw advocate benadrukt werd (NPOI, p. 26; NPOII, p. 22), kan nog gewezen worden op de volgende vaststellingen. Zo meent u dat de vermeende discussie die plaatsvond een probleem opleverde voor iedereen van Tadzjiekse afkomst (NPOII, p. 20). Aangezien u er niet in slaagde om deze discussie geloofwaardig voor te stellen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan enige problemen nadien. Bovendien geeft u weer dat de andere vermeende aanwezigen nog gewoon in het dorp aanwezig zijn (NPOII, p. 20). Meer nog: uw moeder alsmede uw jongere broer [M.G.] en uw zus [N.] wonen nog steeds in hetzelfde huis waar u steeds woonde (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 16 en 18; NPOI, p. 4). Gelet op voorgaande vaststellingen is er bovendien geen reden om aan te nemen dat uw broers [Nah.] en [S.G.] niet meer aanwezig zouden zijn in het dorp. U beweerde overigens bij aankomst in België nog dat zij inderdaad in het dorp wonen (zie MENA-fiche, p. 3). Het loutere feit dat uw andere familieleden relatief ongestoord in het dorp verblijven, maakt dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een nood aan internationale bescherming is vanwege uw etnische achtergrond als Tadzjiek.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, E A S O Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40%

van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van

de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde zeven of acht jaar naar school ging (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 11; NPO, p. 5). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 25 november 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij

op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* werd de kennisgeving van voormeld verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op 29 november 2024 via elektronische post verzonden naar de door verzoeker in zijn verzoekschrift gekozen woonplaats en heeft verzoeker de Raad middels een schrijven ontvangen op 13 december 2024 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Na een inhoudelijke toelichting te hebben gegeven bij een aantal rechtsregels of -beginselen die hij *in casu* geschonden of van toepassing acht, zet verzoeker bij wijze van voorafgaande opmerking het volgende uiteen over zijn onderhoud bij het bureau MINTEH:

“Verzoeker merkt op dat een voornamelijk element waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, zijn de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens zijn onderhoud met MINTEH en de verklaringen die hij nadien heeft afgelegd (bij de DVZ of bij het CGVS). Dit was met name het geval met betrekking tot zijn gezinssamenstelling.

Verzoeker acht een dergelijke procedure onaanvaardbaar. Het door het MINTEH verhoor voldeed geenszins aan de wettelijke voorwaarden om de betrouwbaarheid van de ontvangen informatie te verzekeren. Het was geenszins bedoeld als basis voor het onderzoek van verzoekers relaas over zijn geloofwaardigheid.

Ten eerste was verzoeker minderjarig ten tijde van zijn verhoor door MINTEH. Hij werd niet vergezeld door zijn advocaat of zijn voogd. Er was dus niemand die hem in rechte vertegenwoordigde. Bovendien was het document op geen enkele wijze medeondertekend.

Het is nooit opnieuw gelezen door verzoeker, die dus niet de mogelijkheid had om eventuele onjuiste informatie te corrigeren.

Artikel 25 van de procedurerichtlijn schrijft voor dat de vertegenwoordiger bij het onderhoud aanwezig moet zijn en de asielzoeker vooraf moet informeren:

“[...]”

Een onderhoud dat plaatsvindt vóór de aanstelling van de voogd voldoet derhalve niet aan artikel 25, lid 1, van de richtlijn.

In dit geval moet worden opgemerkt dat de voogd van verzoeker er tijdens het onderhoud met de DVZ op had gewezen dat zij verschillende fouten in de vragenlijst had gevonden. Het valt dan ook te betreuren dat hiermee geen rekening is gehouden.

Alleen al het feit dat verzoeker niet werd vergezeld door een meerderjarig persoon die hem vertegenwoordigde, maakt dit document ongeldig. Het kan niet direct of indirect worden gebruikt om de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker te beoordelen.

Indien dit het geval is, verzoekt de raadsman van verzoeker om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

“Is het in overeenstemming met artikel 25 van richtlijn 2013/32 en met het belang van het kind, zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat de asielinstanties zich bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas baseren op verklaringen van een nietbegeleide minderjarige vreemdeling, terwijl hij niet werd bijgestaan door zijn vertegenwoordiger en zonder dat deze verklaringen aan hem zijn voorgelezen?””

Vervolgens repliceert verzoeker op de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker laat vooreerst aangaande zijn kwetsbaarheid het volgende gelden:

“Het tijdsverloop sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, het einde van zijn minderjarigheid en de recente beslissing om hem internationale bescherming te weigeren, brachten verzoekers voormalige maatschappelijk assistent en zijn raadvrouw aan het licht dat verzoeker zich in een kwetsbare situatie bevond, als gevolg van zijn jonge leeftijd maar ook van de moeilijke gebeurtenissen die hij zowel in zijn land van herkomst als tijdens zijn migratie had meegemaakt.

De eiser besloot daarom een psychologische behandeling te beginnen, zich bewust van de gevolgen die zijn geestelijke gezondheid zou kunnen hebben (bewijsstuk Xx). Dit is slechts een eerste stap. Toch moet dit element worden benadrukt, aangezien deze kwetsbaarheid niet vooraf was vastgesteld en de asielinstanties er dus geen rekening mee konden houden.”

Wat betreft zijn identiteit zet hij het volgende uiteen:

“In de beslissing worden “ernstige twijfels” geuit betreffende verzoekers identiteit, daar hij geen identiteitsdocument kon voorleggen en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het lot van zijn taskera.

Hij zou bovendien een andere identiteit hebben gegeven in Bulgarije (zelf als het document dat zou dit aanwijzen niet in het administratieve dossier dat aan de verzoekende partij werd overgemaakt is te vinden...).

Wat het feit betreft dat verzoeker een andere identiteit en een andere leeftijd had opgegeven, wenst verzoeker in de eerste plaats te bevestigen dat hij niet van mening was dat hij tegen de Belgische autoriteiten had gelogen toen hij aangaf dat hij dezelfde identiteit had opgegeven. Hij zei dit ter goeder trouwen. Bovendien heeft hij nooit verzwegen dat hij door die landen was gereisd.

Indien de verwerende partij verzoeker had ondervraagd over zijn moeilijke migratietraject, zou hij geweten hebben dat verzoeker in Bulgarije een verschrikkelijke marteling, zwaar en traumatisch geweld had ondergaan. Verzoeker is dat land zo snel mogelijk ontvlucht. Wat hij heeft meegemaakt kwam bovendien overeen met veel objectieve informatie over Bulgarije.

Eiser herinnert zich niet meer welke naam hij opgaf, maar hij wilde gewoon weg. Hij gaf daarom waarschijnlijk de eerste naam op die in hem opkwam (de naam van een oom) en verzoon een geboortjaar waardoor hij volwassen leek, anders had hij het land waarschijnlijk niet kunnen verlaten. Het was een kwestie van overleven.

Er zij aan herinnerd dat zijn minderjarigheid door de voogdijdienst was bevestigd, zodat er geen reden was om aan te nemen dat de bij de Bulgaarse autoriteiten geregistreerde datum voorrang kon hebben op de in België opgegeven datum. Verzoeker was en is van plan om zich permanent in België te vestigen en heeft dus geen enkele poging gedaan om zijn identiteit te verbergen, temeer daar hij hoopt dat zijn moeder zich in de toekomst bij hem zal voegen...

Verwerende partij wijst bovendien niet aan welke identiteit de eiser in Oostenrijk zou hebben gegeven... Wat betreft het feit dat verzoeker zijn taskera niet heeft overgelegd, begrijpen wij niet hoe dit de basis kan zijn voor een gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot zijn identiteit, ook al hecht verweerder geen geloof aan de documenten wanneer deze worden overgelegd. Het bewijs hiervan is dat de taskera van zijn broer, die wel is overgelegd, is afgewezen op de klassieke gronden van de wijdverspreide corruptie die Afghanistan zou treffen....

Het lijkt relevanter om verzoekers situatie te onderzoeken in het licht van zijn verklaringen over zijn familie, zijn stam, zijn ouders, zijn woonplaats, zijn herkomst, zijn opleiding,... dan zich enkel te baseren op het ontbreken van een identiteitsbewijs, waarmee verweerder in elk geval geen rekening heeft gehouden... Wat betreft het feit dat het ontbreken van dit document de algemene geloofwaardigheid zal aantasten, is een dergelijk argument zwak, aangezien verzoeker gedurende twee onderhouden van vier uur is gehoord en er geen tegenspraak is in wat hij heeft gezegd...”

Aangaande de vermeende tewerkstelling van zijn broers bij respectievelijk het Afghaanse leger en de lokale politie (arbaki), stelt verzoeker als volgt:

"In de beslissing wordt de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoekers broers werk bij het leger en de politie om twee redenen in twijfel getrokken.

In de eerste plaats wordt verzoeker een tegenstrijdigheid verweten tussen zijn verklaringen bij het MINTEH-bureau en zijn latere verklaringen (bij DVZ en CGVS) over zijn familie samenstelling en hun recente verblijfplaatsen. Verzoeker verwijst naar zijn voorafgaande opmerkingen. Het verhoor op het bureau van het MINTEH werd ontsierd door fouten. Een van de fouten die door de voogd werd opgemerkt en doorgegeven was die van de omstandigheden van de dood van de vader, die een stempel op haar had gedrukt. Het is niet haar taak om de fouten te vinden en op te sommen die op een interview (die geen juridische waarde heeft!) staan en die in haar afwezigheid werd ingevuld. De voogd heeft nooit beweerd dat de aangebrachte correcties volledig waren. Dat was niet haar taak.

Verzoeker heeft er ook op gewezen dat zijn verhoor op het MINTEH-kantoor heeft plaatsgevonden bij zijn aankomst in België, toen hij geestelijk en lichamelijk niet in goede staat verkeerde:

"[...]" (NPO II, p. 23)

Toen de eiser in gepaste vorm werd gehoord, kon hij zijn gezinssamenstelling correct uitleggen. Er waren geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS.

Ten tweede is de bestreden beslissing gebaseerd op fouten in de door verzoeker overgelegde documenten.

Er zij echter aan herinnerd dat volgens de gebruikelijke beoordeling van het CGVS de documenten enkel dienen ter ondersteuning van verklaringen die consistent moeten zijn.

In casu is verzoeker gehoord tijdens twee lange persoonlijke gesprekken en heeft hij de functies van zijn twee broers uitvoerig toegelicht. Dit was met name het geval met betrekking tot zijn broer [S.G.], die bij de plaatselijke politie en dus in zijn regio werkte en met wie verzoeker contact hield, maar ook bezocht. Het is zeer verbazingwekkend dat in het besluit met geen woord wordt gerept over de verklaringen van verzoeker over dit onderwerp, die nochtans gedetailleerd en niet tegengesproken zijn. Is dit niet de kern van de geloofwaardigheid van zijn relaas?

De eiser kon bijvoorbeeld een typische dag voor zijn broer beschrijven, wist de naam van zijn commandant, het aantal en de namen van zijn collega's, hun families, hoe de controleposten bewogen, wie van zijn collega's was overleden, ... (NPO, pp. 18-19). Zijn verklaringen zijn uiterst nauwkeurig.

Toen hij werd opnieuw gehoord, twee maanden later, kon hij zonder moeite de namen van de collega's herhalen, in een andere volgorde en zonderfout (NPO II, p. 5).

Er moet worden opgemerkt dat de eiser duidelijk de tijd heeft genomen om zijn persoonlijk gesprek zorgvuldig voor te bereiden en zijn broers talrijke vragen heeft gesteld om hun werk zo nauwkeurig mogelijk te kunnen uitleggen tijdens zijn twee persoonlijke gesprekken, wat een teken is van interesse in zijn procedure.

Bovendien is verwerende partij kritiek op de bewijskracht van de overgelegde documenten ongegrond. Met betrekking tot het feit dat op de politiekaart van [S.G.] als ouder "[J.K.]" staat vermeld in plaats van [M.], heeft verzoeker verklaard dat [S.G.] bij aanvang van zijn werkzaamheden bij de plaatselijke politie geen toestemming had van zijn vader, die deze keuze niet goedkeurde. [S.G.] gaf daarom een andere identiteit op als naam van zijn vader ...

Met betrekking tot het feit dat voor [Nah.] geen recenter militair badge had overgelegd, verklaarde verzoeker dat zijn familie veel documenten was kwijtgeraakt. Zijn regio was regelmatig getroffen door zware veiligheidsincidenten (bombardementen) en zijn hebben op meerdere momenten verschillende bezitten verloren... Er zij evenals aan herinnerd dat verzoekers moeder door de Taliban is aangevallen nadat haar zonen waren vertrokken. Het bewaren van documenten waaruit bleek dat haar kinderen voor de autoriteiten werkten, was duidelijk niet haar prioriteit. Verzoeker verzamelde daarom wat hij kon.

Wat betreft de transcriptiefout "ministry van difence", dit is een foutieve aantekening, om een onbekende reden, die afkomstig is van de bank en zeer vaak voorkomt. We merken op dat dit is voorgekomen in verschillende dossiers die aan Uw Raad zijn voorgelegd (RvV 306507 van 14/05/2024, 306030 van 02/05/2024 en 228415 van 04/11/2019).

Tot slot heeft verzoeker twee video's overgelegd van zijn broers, die zeer duidelijk identificeerbaar zijn in het licht van de overgelegde documenten (documenten maar ook foto's), die hun identiteit en hun relatie tot verzoeker bevestigen. Dit element lijkt bijzonder relevant."

Verzoeker verwijst verder naar objectieve informatie waaruit blijkt dat familieleden van ex-overheidsmedewerkers, waaronder voormalige veiligheidstroepen, kunnen worden vervolgd.

Over het door hem aangehaalde conflict met Pasjtoen en de taliban, laat verzoeker het volgende gelden:

"Tijdens zijn onderhoud met het CGVS verwees verzoeker naar een conflict dat hij met een lid van de Taliban had gehad vanwege zijn etnische afkomst, wat vervolgens tot conflicten met de Taliban had geleid.

Verweerder verwijt verzoeker dat hij het MINTEH of de DVZ niet heeft ingelicht. Zij heeft een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen vastgesteld.

Verzoeker heeft dit weliswaar niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld, maar vanaf het begin van zijn onderhoud met het CGVS heeft hij dit punt vermeld (NPO I, p. 3). Hij heeft dit kort (en enigszins verwarrend) gedaan en later uitvoerig toegelicht.

De belangrijkste reden waarom verzoeker dit feit niet heeft vermeld tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken was dat dit incident niet de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit het land. Het was een ouder incident. Hij vertrok vanwege het werk van zijn broers. Bij de DVZ werd hem gevraagd zich aan de hoofdzaken te houden, wat hij deed.

Na overleg met zijn advocaat vond hij dat dit punt belangrijk was en gemeld had moeten worden, omdat het een illustratie was van de problemen die hij kon ondervinden vanwege zijn etnische afkomst. Hij heeft deze correctie dan ook tijdig, aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud, aangebracht.

Eiser wenst erop wijzen dat de gebeurtenissen in kwestie vrij oud waren - hij was toen 12 of 13 jaar oud - en dat zijn herinneringen daardoor zijn veranderd. Hij heeft geprobeerd het zo goed mogelijk weer te geven."

Verzoeker vervolgt dat hij riskeert extra geïsoleerd te worden door de taliban omwille van zijn Tadzjiekse etniciteit. Hij wijst er in dit verband op dat de taliban moeite hebben met het bestrijden van het National Resistance Front (hierna: NRF), een gewapende beweging die voornamelijk uit etnische Tadzjiken bestaat en dat het feit dat hij afkomstig is uit Baghlan bijgevolg relevant is. Hij is van mening dat de redenering van de adjunct-commissaris dat zijn broers vreedzaam in hun dorp leven op kwade trouw berust, aangezien dit het tegenovergestelde is van wat hij verklaard heeft en hij video's van zijn broers in Iran heeft overgelegd. Hij wijst er tevens op te hebben uitgelegd dat zijn moeder door de taliban mishandeld is nadat hij het land had verlaten.

Verder stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris naliet om "de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren" en verwijst hij naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst op een door Nansen in oktober 2021 gepubliceerd onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde Nansen verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigden, namelijk dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft. In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden. Dit wordt bevestigd door UNHCR in zijn adviesnota van februari 2022. De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van UNHCR.

Voor 'verwesterde' Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden, zo vervolgt verzoeker, die erop wijst dat UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsovername een negatieve beslissing kregen. Verzoeker betoogt dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden, dat verwesteren volgens de taliban en ook de Afghaanse samenleving gelijkstaat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen en dat Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Nansen staat deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden. Onder verwijzing naar hetzelfde onderzoek van Nansen, merkt verzoeker op dat terugkeerders bovendien het risico lopen om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen en dat terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap kennen. Verzoeker stelt voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijst verzoeker op het arrest met nummer 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar voormeld onderzoek van Nansen, dat bovendien arresten van de Raad verzamelt die in deze lijn oordeelden. Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, verwijst verzoeker naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep, zo vervolgt verzoeker. Zij die tot deze groep behoren lopen volgens hem niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Hij wijst er verder op dat ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving. Uit verschillende onderzoeken blijkt volgens verzoeker dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld, omwille van hun verblijf in Europa, en dat de actoren van dit geweld variëren van familieleden tot buren en andere leden van de gemeenschap, maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze 'het spel meespelen' en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden, aangezien dit immers zou ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, aldus verzoeker. Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, leert de ervaring volgens verzoeker dat aan deze woorden weinig geloof gehecht kan worden. Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie die door Nansen werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terug naar Afghanistan keren. Hij meent dat de adjunct-commissaris zich dienaangaande beperkt heeft tot een gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie en dat de conclusies die hij trekt indruisen tegen wat in de hoger aangehaalde onderzoeken wordt besloten. Verzoeker vervolgt:

“De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat ook mannen in Afghanistan niet vrij zijn om te dragen wat ze willen:

“[...]”

“[...]”

De Afghaanse samenleving blijkt bovendien steeds conservatiever te worden onder leiding van de taliban. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat het gewone onderwijs meer en meer wordt vervangen door religieus onderwijs, dat blijkt uit het laatste rapport van de VN Veiligheidsraad:

“[...]”

De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds bijna twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De eiser verliet zijn land toen hij nog zestien jaar oud was. Door zijn Tadzjiek afkomst, heeft hij nooit sympathie gehad voor de ideeën van de Taliban.

Hij kwam in België aan als minderjarig en mocht naar DASPA klas gaan.

Hij leerde het Frans en maakt deel aan activiteiten van zijn opvangcentrum.

Hij ook zelf gekozen om een psychologische opvolging te starten, bewust dat dit van belang is voor zijn welzijn.

Hij heeft geen sterke netwerk in Afghanistan, waar pas zijn moeder, zussen en één gehandicapte broer wonen.

De verzoeker is niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.”

Verzoeker is van oordeel dat hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en wijst daarbij op volgende elementen: “(1) de tewerkstelling van zijn broers voor de voormalige autoriteiten (2) zijn Tadzjiek afkomst (3) het feit dat hij al meer dan twee jaar in België is (4) zijn integratie in België, o.m. dankzij zijn werk en zijn nauwe contacten met een Belgisch gezin, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (4) zijn herkomst uit de provincie Baghlan (5) en het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwestern” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen “margin of error” en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden.”

Wat de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betoogt verzoeker dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Verzoeker verwijst naar het arrest 278 700 van de Raad van 13 oktober 2022 en stelt dat er geen intern beschermingsalternatief in Afghanistan bestaat. Hij stelt dat het voor hem niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie, enerzijds omdat zijn ouders zouden willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen en anderzijds omdat het contact met zijn familie heel moeizaam zou verlopen sinds de machtsvername, waardoor het erg moeilijk zou zijn om diepgaande gesprekken te hebben. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en stelt hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het komt er volgens verzoeker dus op aan om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Zoals ook door de Raad werd aangehaald, staan, aldus verzoeker, een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van neerleggen van het verzoekschrift vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden. Onder verwijzing naar diverse bronnen gaat verzoeker in op de socio-economische situatie in Afghanistan en analyseert hij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen, met name gezondheidszorg, voedsel en water, net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna hij ook de huidige humanitaire situatie analyseert. Verzoeker besluit met betrekking tot de analyse in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat de machtsvername door de taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand, zoals beschreven. Opvallend is echter, nog steeds volgens verzoeker, dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022,

hetzelfde stelt. Daaruit volgt volgens hem dat de taliban ofwel niet in staat zijn, ofwel onwillig zijn, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, zo stelt hij, maar blijkt ook uit de verklaringen van de taliban-minister voor Buitenlandse Zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije van maart 2022. Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

Ook voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Hij wijst erop dat de Raad in eerste instantie besloot dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsvername van de taliban het conflictgerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van *“een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*. Een belangrijke precisering is volgens verzoeker echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment, aldus verzoeker. In verband met de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan haalt verzoeker aan dat het niet zo is dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsvername. Ter illustratie hiervan citeert hij diverse bronnen. Onder verwijzing naar meerdere bronnen, die hij citeert, gaat verzoeker vervolgens in op het bewind van de taliban. Verzoeker stelt, in verband met zijn persoonlijke omstandigheden, dat er bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening gehouden dient te worden *“met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”*, en verwijst naar het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 17 februari 2009. *In casu*, zo stelt verzoeker, wordt niet betwist dat hij nu al geruime tijd in Europa verblijft en psychologisch kwetsbaar is, wat volgens hem persoonlijke omstandigheden zijn die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade vergroten.

Verzoeker besluit dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk *“een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*.

Tot slot citeert verzoeker een passage uit *“Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin drie arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden geanalyseerd.

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Nieuwe elementen

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel onder verwijzing naar volgende bijkomende landeninformatie, waarvan een consulteerbare weblink in bijlage wordt vermeld:

- *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024;
- *“COI Query Afgahnistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 ;
- *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van november 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij zijn beweerde identiteit, gezien hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en bovendien een andere naam en geboortedatum opgaf in Bulgarije, omdat (B) er geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering dat Nah. en S.G. daadwerkelijk zijn broers zijn gelet op (i) het ontbreken van (originele) identiteitsdocumenten en (ii) de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegt over de samenstelling van zijn gezin en de huidige verblijfplaats en leeftijd van zijn beweerde broers en, zelfs al zouden Nah. en S.G. daadwerkelijk zijn broers zijn, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tewerkgesteld waren bij respectievelijk het Afghaanse leger en de *arbaki*, gezien de door hem neergelegde bewijsstukken in dit verband geenszins kunnen overtuigen, omdat (C) hij sinds zijn aankomst in Europa meerdere versies van zijn vluchtrelaas te berde heeft gebracht en hij op verschillende momenten doorheen zijn asielprocedure zijn asielmotieven aanpaste, omdat (D) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over het aantal keren dat de taliban langskwamen na de discussie tussen de Pasjtoen en de Tadzjiekse dorpelingen, het voorts weinig steek houdt dat de taliban hem als lid van een overheidsgezinde familie en nog voor hij daadwerkelijk bij hen is aangesloten hun plan om een militaire installatie aan te vallen zouden vertellen, en hij bovendien een wel erg ongeloofwaardige situatie schetst van de manier waarop hij zich uit de voeten kon maken, omdat (E) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een nood aan internationale bescherming is vanwege zijn etnische achtergrond als Tadzjiek gezien de andere tijdens voornoemde discussie vermeende aanwezigen nog gewoon in het dorp aanwezig zijn, alsook zijn andere familieleden, omdat (F) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (G) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (H) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van de jobs van zijn broers Nah. en S.G. bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en zijn persoonlijke betrokkenheid bij een discussie met de Pasjtoen-gemeenschap in zijn dorp. Bij monde van zijn advocaat haalt hij tevens een vrees aan bij terugkeer

naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van zijn etnische afkomst als Tadzjiek en zijn verblijf in Europa.

3.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen naar terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.3.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst aanvoert dat hij zich in een kwetsbare situatie bevond als gevolg van zijn jonge leeftijd alsook van de moeilijke gebeurtenissen die hij zowel in zijn land van herkomst als tijdens zijn migratie had meegemaakt, en dat hij daarom besloot een psychologische behandeling te beginnen, wijst de Raad erop dat tot op heden geen attest neerligt waaruit kan blijken dat verzoeker psychologische problemen heeft, laat staan dat deze een invloed zouden hebben op zijn cognitieve vermogens om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Verzoeker noch zijn advocaat en voormalige voogd hebben op enig moment aangegeven dat hij omwille van zijn geestelijke gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, een requisitorium van Fedasil voor de terugbetaling van medische kosten, kan slechts blijken dat verzoeker op 15 november 2024 een afspraak had bij een psycholoog (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Dit stuk staft niet dat verzoeker sindsdien psychologisch wordt opgevolgd, noch dat hij daadwerkelijk met psychische problemen kampt die een invloed zouden kunnen hebben op zijn capaciteit om waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker beperkt zich derhalve tot een loutere bewering waar hij verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij aankomst in België *“geestelijk en lichamelijk niet in goede staat verkeerde”*. Waar verzoeker ter terechtzitting nog opmerkt dat hij actueel geen werk heeft, dakloos is en naar een psycholoog gaat, brengt hij geen naar behoren gestaafde elementen aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat van hem geen volwaardige verklaringen mogen worden verwacht met betrekking tot de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming.

3.3.3.4. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit, nationaliteit of verblijfplaats(en). Bovendien blijkt verzoeker tijdens zijn reisweg een andere naam en geboortedatum te hebben opgegeven dan dewelke genoteerd werden bij aankomst in België, zoals door de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt wordt toegelicht in de bestreden beslissing:

“Zo blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier dat u in Bulgarije ook gekend bent onder de naam [S.D.]. Geconfronteerd hiermee, stelt u dat [D.K.] de naam van uw paternale oom is (NPOII, p. 21). Bovendien gaf u in Bulgarije 2006 op als geboortjaar, waar u in België aangaf dat u in 2004 geboren bent. Dat u de naam van uw paternale oom opgaf als zijnde de uwe en u een andere geboortedatum doorgaf is niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit.”

Het antwoord van de Bulgaarse Dublin Unit van 21 juli 2022 waaruit blijkt dat verzoeker in Bulgarije zowel een andere naam als een andere geboortedatum opgaf bevindt zich wel degelijk in het administratief dossier,

niettenstaande verzoekers bewering in het verzoekschrift dat het administratief dossier dat aan hem werd overgemaakt dit document niet bevatte (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7).

Verzoeker wijzigt noch verklaart voorgaande vaststellingen door in zijn verzoekschrift waar hij aangeeft dat *“hij niet van mening was dat hij tegen de Belgisch autoriteiten had gelogen toen hij aangaf dat hij dezelfde identiteit had opgegeven”* en hij bovendien *“nooit verzwegen [heeft] dat hij door die landen was gereisd”*. Verder kan de uitleg dat hij in Bulgarije zwaar en traumatisch geweld had ondergaan, er zo snel mogelijk weg wilde en daarom waarschijnlijk de eerste naam opgaf die in hem opkwam en een geboortjaar verzon *“waardoor hij volwassen leek”*, niet overtuigen. Verzoeker gaf ten aanzien van de Bulgaarse instanties immers aan te zijn geboren in 2006 en deed zich dus jonger voor dan hij in België beweert te zijn. Nog daargelaten dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers beweerde minderjarigheid niet in vraag werd gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) doch niet dat zij *“door de voogdijdienst was bevestigd”*, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, is het argument dat *“er geen reden was om aan te nemen dat de bij de Bulgaarse autoriteiten geregistreerde datum voorrang kon hebben op de in België opgegeven datum”* niet dienstig. Evenmin wijzigt zijn betoog dat hij zich in België wil vestigen en zich in de toekomst wil laten vervoegen door zijn moeder, reden waarom hij geen enkele poging gedaan heeft om zijn identiteit te verbergen, de vaststelling dat hij bij verschillende Europese asielinstanties geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn identiteit. Verzoeker verduidelijkt verder niet in welke zin het gegeven dat in de bestreden beslissing niet wordt aangewezen welke identiteit hij in Oostenrijk zou hebben opgegeven deze vaststelling in een ander daglicht plaatst.

De Raad benadrukt in navolging van de adjunct-commissaris het belang van bewijskrachtige identiteitsdocumenten en verzoeker doet aan dit belang geen afbreuk door in zijn verzoekschrift te suggereren dat de verwerende partij geen geloof hecht aan documenten wanneer deze worden overgelegd, waarvoor verzoeker meent bewijs te kunnen vinden in het feit *“dat de taskara van zijn broer, die wel is overgelegd, is afgewezen op de klassieke gronden van de wijdverspreide corruptie die Afghanistan zou treffen”*. De Raad wijst erop dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat aan de door verzoeker voorgelegde *taskara* van zijn broer S.G. in de eerste plaats slechts een relatieve bewijswaarde wordt toegekend omdat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en verzoeker in gebreke blijft een eigen identiteitsdocument neer te leggen, waardoor onmogelijk kan worden vastgesteld dat deze *taskara* daadwerkelijk aan zijn broer toebehoort. Daarbij wordt slechts bijkomend gewezen op landeninformatie waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omwille van de wijdverspreide corruptie in Afghanistan. Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) in elk geval geen rekening zou houden met documenten die worden neergelegd, kan niet blijken en toont verzoeker evenmin aan.

Verzoeker acht het relevanter om zijn situatie te onderzoeken in het licht van zijn verklaringen over zijn familie, zijn stam, zijn ouders, zijn woonplaats, zijn herkomst, zijn opleiding,... dan zich enkel te baseren op het ontbreken van een identiteitsbewijs, maar kan niet worden gevolgd in zoverre hij van oordeel is dat er geen tegenspraak is in zijn verklaringen met betrekking tot deze elementen gelet op de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de samenstelling van zijn gezin en de huidige verblijfplaats en leeftijd van zijn broers. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing volgende toelichting gegeven:

“Zo beweerde u bij aankomst in België dat uw broer [Nah.] de oudste van de broers was gevolgd door [Nas.], [S.G.] en ten slotte [M.G.] (zie MENA-fiche, p. 3). Bij de DVZ, vijf maanden na uw eerste gehoor, herhaalde u dat [Nah.] uw oudste broer was, maar plaatst u plots [S.G.] als tweede oudste voor [Nas.] (Verklaring DVZ, vraag 18). U schat de leeftijd van [Nas.] vervolgens in op slechts negentien, waar u eerder zijn leeftijd schatte op vijftientig jaar (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 18). Bovendien stelt u nu dat uw broer [S.G.] zo'n zesentwintig jaar oud is, waar u bij aankomst in België nog beweerde dat hij slechts negentien jaar oud is (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 18). Dat u de opeenvolging van uw broers niet eenduidig kan weergeven is reeds opvallend, maar dat u de leeftijd van uw broer [S.G.] zeven jaar lager of hoger schat is ongeloofwaardig. Daarnaast bent u niet coherent over de verblijfplaats van uw broers. Zo beweerde u bij aankomst in België dat al uw familieleden nog in uw dorp verbleven (zie MENA-fiche, p. 3). Ook uw broers [Nah.], [S.G.] en [Nas.] woonden volgens uw verklaringen nog in uw dorp (zie MENA-fiche, p. 3). Vijf maanden later beweert u echter dat uw broers [Nah.] en [S.G.] in Iran woonachtig zijn (Verklaring DVZ, vraag 18; NPOI, p. 4). U meent bovendien dat uw broer [Nah.] één of twee maanden voor uw vertrek reeds het land verliet (NPOI, p. 5), hetgeen hoegenaamd niet valt af te leiden uit uw verklaringen bij uw aankomst in België. Geconfronteerd met uw initiële verklaring dat [Nah.] en [S.G.] nog in uw dorp woonden, ontkent u dit zo gezegd te hebben en denkt u dat u zich misschien niet goed concentreerde omwille van de reisweg en slaaptkort (NPOI, p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u beweert dat uw broers voor u het land verlieten en reeds samen in Iran woonden (NPOI, p. 5-6; NPOII, p. 15-16). Dat u zich dit niet meer zou herinneren vanwege slaaptkort komt dan ook erg bevreemdend over temeer daar u aanvankelijk verklaarde dat u 1 maand in Iran had verbleven bij uw neef [Z.] in Jirof (zie MENA-fiche, p. 3) en u bij de DVZ verklaarde dat u twee maanden in Teheran (Iran) heeft verbleven bij uw broer (verklaring DVZ vraag 34). U beweerde voorts dat uw broer [Nas.] omkwam tijdens een verkeersongeluk dat gesitueerd dient te worden voor uw

vertrek (Verklaring DVZ, vraag 18; NPOI, p. 4). Bovendien corrigeerde uw voogd later bij de DVZ de genoteerde sterftedatum van uw vader (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.8). Dat u of uw voogd deze kans niet te baat namen om evenzo te berichten over het verkeerdelijk noteren van de verblijfplaats en [leeftijden] van uw broers [Nah.] en [S.G.] is niet aannemelijk.”

Waar hij in het verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van deze fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ ingevuld door het bureau MINTEH, dient erop gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete of pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat dit document niet werd opgesteld om te dienen als basis voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas, alsook de afwezigheid van verzoekers advocaat en voogd tijdens het interview op het bureau MINTEH, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. Deze omstandigheden doen immers geen afbreuk aan de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, op grond waarvan mag worden verwacht dat hij doorheen zijn procedure eerlijke en coherente verklaringen aflegt over alle relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt hierbij op dat uit het door verzoeker aangehaalde artikel 25, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) niet kan worden afgeleid dat de loutere afwezigheid van een voogd die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. De Raad benadrukt volledigheidshalve dat deze fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn voogd er tijdens het onderhoud met de DVZ op had gewezen dat *“zij verschillende fouten in de vragenlijst had gevonden”* en dat hiermee geen rekening is gehouden, stelt de Raad op basis van het administratief dossier vast dat de voogd bij de DVZ enkel een correctie heeft aangebracht wat betreft de genoteerde sterftedatum van verzoekers vader (AD, stuk 7, vragenlijst). Dat de voogd nooit heeft beweerd dat de aangebrachte correcties volledig waren en dit ook haar taak niet was, impliceert op zich niet dat wat verzoeker op het bureau MINTEH heeft verklaard over de verblijfplaats en leeftijd van zijn broers niet correct zou zijn weergegeven in zijn fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’, temeer daar niet kan worden ingezien waarom verzoekers voogd zou nalaten eventuele fouten dienaangaande eveneens te melden.

Gezien de voormelde vaststellingen te dezen volstaan om te besluiten dat de adjunct-commissaris zich nuttig kon beroepen op de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te beoordelen, is verzoekers verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) te dezen verder niet dienstig en acht de Raad het niet nodig deze vraag te stellen. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit betreft ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad hoe dan ook niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

Waar verzoeker er nog op wijst dat er geen tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld in zijn verklaringen over zijn gezinssamenstelling afgelegd bij de DVZ respectievelijk het CGVS, heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheden met zijn verklaringen opgenomen in de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ niet op, noch biedt hij daarvoor een afdoende verklaring.

3.3.3.5. De adjunct-commissaris kan voorts worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vermeende broers tewerkgesteld waren bij respectievelijk het Afghaanse leger en de *arbaki*. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden toe als volgt: *“De door u neergelegde bewijsstukken in dit verband kunnen immers geenszins overtuigen. Zo is het opvallend dat u doorheen uw asielprocedure beweert dat de naam van uw vader [M.] is (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 16) – hetgeen ook op de taskara van uw vermeende broer [S.G.] staat, - maar op de militaire identificatiebadge de naam [J.K.] genoteerd werd als zijnde de naam van [Nah.]’s vader. Bovendien*

niettegenstaande uw bewering dat [Nah.] tot 2021 werkzaam was bij het Afghaans leger (NPOI, p. 5) legt u louter een badge neer die geldig is tot 1 januari 2014. Indien uw broer daadwerkelijk tot 2021 gewerkt heeft mag ervan worden uitgegaan dat u ook een recentere badge zou kunnen voorleggen. Daarnaast kan opgemerkt worden dat de bankkaart een markante schrijffout bevat. Dat op een dergelijk document het verkeerde Ministry of Defince (in plaats van het vermoedelijke 'Ministry of Defence') te lezen valt is weinig aannemelijk en maakt niet alleen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van dit document, maar maakt ook dat er zeer ernstig voorbehoud moet geplaatst worden bij de echtheid van de overige door u voorgelegde stukken. Over de concrete tewerkstelling van uw broer [S.G.] voor de lokale politie legt u dan weer helemaal geen documentatie neer. Gepeild naar documenten, beweert u dat hij enkel een bankkaart had, maar deze verloor en geen andere documenten had (NPOI, p. 21). Dit strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat leden van de lokale politie onder meer in het bezit waren van een badge.

U legde weliswaar twee filmpjes neer van 2 jongens die zichzelf voorstellen (NPOI, p. 3). Aan de beelden, waarover u beweert dat het uw broers zijn, kan echter geen enkele waarde gehecht worden daar deze geen bewijs leveren van enige verwantschap. Uit niets blijkt immers wie er op deze beelden afgebeeld staat. Dat geldt eveneens voor de twee foto's die u indiende. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen, laat staan dat er aangenomen kan worden dat de mannen op de foto uw broers zouden zijn. Bovendien brengt u geen enkele foto van u en uw broer [S.G.] aan en kan er geen fysieke gelijkenis vastgesteld worden tussen de foto van uw broer [Nah.] en de neergelegde documentatie."

Verzoeker verwacht één en ander waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar "het feit dat op de politiekaart van [S.G.] als ouder "[J.K.]" staat vermeld in plaats van [M.]", aangezien het de militaire identificatiebadge van zijn vermeende broer Nah. is waarop J.K. vermeld staat als zijnde de naam van de vader en verzoeker overigens de politiekaart van S.G. niet heeft voorgelegd, doch wel diens *taskara*, waarop overeenkomstig verzoekers verklaringen vermeld staat dat de vader M. heet. Verzoekers uitleg dat S.G. bij aanvang van zijn werkzaamheden bij de plaatselijke politie geen toestemming had van zijn vader en daarom een andere identiteit opgaf als naam van zijn vader, is derhalve niet dienstig ter verklaring van de gedane vaststelling met betrekking tot een werkdocument van zijn vermeende broer Nah. Waar verzoeker ter verklaring van het feit dat hij geen recentere badge kan voorleggen van zijn vermeende broer Nah. in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn regio regelmatig getroffen werd door zware veiligheidsincidenten waardoor zijn familie veel documenten was kwijtgeraakt en het bewaren van documenten waaruit bleek dat haar kinderen voor de autoriteiten werkten duidelijk geen prioriteit was voor zijn moeder, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat er in hun huis foto's waren van zijn vermeende broer Nah. en diens werkplaats maar de taliban die verwijderd hebben tijdens een huiszoeking na de val van de regering (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 30 september 2023 (hierna: NPO II), p. 19). Verzoeker legt dus geen coherente verklaringen af omtrent de reden waarom hij geen recentere documenten kan voorleggen met betrekking tot het werk van zijn vermeende broer Nah. Bovendien blijkt verzoeker nog contact te hebben met zijn broers in Iran (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 juli 2023 (hierna: NPO I), p. 6) en gaf hij aan dat hij zijn vermeende broer Nah. kon vragen naar diens *taskara* om die aan het CGVS te bezorgen – verzoeker heeft dit document uiteindelijk niet neergelegd –, zodat niet kan worden ingezien waarom hij zijn broers niet om nog andere documenten kon vragen (NPO II, p. 3). Verzoeker voert verder geen enkel verweer tegen de terechte vaststelling dat zijn bewering dat zijn vermeende broer S.G. geen andere werkdocumenten had behalve een bankkaart, niet strookt met de beschikbare informatie en doet er derhalve geen afbreuk aan. Met zijn betoog dat de transcriptiefout "*Ministry of Defince*" op de bankkaart van zijn vermeende broer Nah. een "*foutieve aantekening*" betreft "*om een onbekende reden, die afkomstig is van de bank en zeer vaak voorkomt*" beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet kan overtuigen. Het argument dat dergelijke fouten al zijn voorgekomen in verschillende dossiers die aan de Raad zijn voorgelegd, is niet dienstig nu het feit dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming wel vaker documenten met schrijffouten neerleggen geenszins impliceert dat het daarbij telkens om authentieke documenten zou gaan. De Raad heeft in de eerste twee door verzoeker aangehaalde zaken in tegendeel geoordeeld dat de in de desbetreffende documenten vastgestelde spelfouten de bewijswaarde ervan wel degelijk aantasten. Er liggen *in casu* geen elementen voor op basis waarvan anders zou moeten worden geoordeeld. In de derde zaak waarnaar verzoeker verwijst heeft de Raad zich niet uitgesproken over de spelfout op de bankkaart van de vermeende vader van de betrokken verzoeker – overigens dezelfde spelfout als deze die *in casu* wordt vastgesteld – omdat hij van oordeel was dat essentiële elementen ontbraken waardoor hij niet kon komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Door voorts te poneren dat in de twee door hem neergelegde video's zijn broers "*zeer duidelijk identificeerbaar zijn in het licht van de overgelegde documenten (documenten maar ook foto's), die hun identiteit en hun relatie tot verzoeker bevestigen*" spreekt verzoeker de terechte overweging van de adjunct-commissaris dat uit niets blijkt dat verzoeker verwant is aan de personen die op deze beelden te zien zijn louter tegen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat deze personen daadwerkelijk zijn broers betreffen, temeer hij in gebreke blijft zijn eigen voorgehouden identiteit met enig stuk te staven.

Aldus is verzoekers betoog niet dienstig om de overtuigingskracht van de door hem neergelegde stukken in verband met de voorgehouden tewerkstelling van zijn vermeende broers bij respectievelijk het Afghaanse leger en de *arbaki* te herstellen.

Waar verzoeker eraan herinnert dat *“volgens de gebruikelijke beoordeling van het CGVS de documenten enkel dienen ter ondersteuning van verklaringen die consistent moeten zijn”*, wijst de Raad erop dat hij de door verzoeker neergelegde documenten in het kader van onderhavig beroep met volle rechtsmacht betreft in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en dat deze documenten dienen te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. Er kan redelijkerwijs niet worden betwist dat verzoeker tijdens beide persoonlijke onderhoudsop het CGVS gedetailleerde en uitvoerige verklaringen heeft afgelegd over de functies van Nah. en S.G. bij respectievelijk het Afghaanse leger en de lokale politie. Echter is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niet opwegen tegen enerzijds de vaststelling dat verzoeker de familieband met Nah. en S.G. niet aantoonde, gelet op het ontbreken van bewijskrachtige identiteitsdocumenten en zijn tegenstrijdige verklaringen over de samenstelling van zijn gezin en de huidige verblijfplaats en leeftijd van zijn vermeende broers, en anderzijds de gedane vaststellingen met betrekking tot de neergelegde stukken aangaande de tewerkstelling van zijn vermeende broers, die van aard zijn de bewijswaarde ervan fundamenteel te ondermijnen.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker de vroegere tewerkstelling van zijn broers bij de Afghaanse veiligheidsdiensten niet aannemelijk. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker omwille van deze tewerkstelling uit vrees voor de taliban zijn land van herkomst heeft verlaten en er tot op heden niet naar wil terugkeren. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

3.3.3.6. De adjunct-commissaris kan tevens worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker sinds zijn aankomst in Europa meerdere versies van zijn vluchtrelaas te berde heeft gebracht en op verschillende momenten doorheen zijn procedure zijn vluchtmotieven aanpaste. Volgende toelichting vindt steun in de gegevens van het administratief dossier:

“Zo stelde u bij aankomst in België dat uw twee broers dienden in het Afghaanse nationale leger (zie MENA-fiche, p. 4). Bij de DVZ herhaalt u dat uw broer [Nah.] een soldaat was bij het nationale leger, maar stelt u plots dat uw andere broer actief was bij de burgerlijke politie (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Voorts verklaarde u bij aankomst in België dat jullie voor de machtsovername bedreigd werden vanwege de job van uw broers en talibanleden hen opdroegen om te stoppen met hun job (zie MENA-fiche, p. 4). Bij de DVZ verklaart u dat u voor de val van de regering nooit problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw broers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Deze keer verklaart u dat u Afghanistan heeft verlaten aangezien talibanleden twee dagen voor uw vertrek aan u vroegen om u aan te sluiten bij hen omdat uw twee broers voor de overheid werkten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat uw familieleden bedreigingen kregen omwille van het werk van uw broers ontkent u dit gezegd te hebben (NPOII, p. 21). Het louter ontkennen van één versie is echter geenszins een afdoende rechtvaardiging voor het verschil in uw verklaringen. Bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u de belangrijkste zaken reeds vertelde bij de DVZ maar voegt u eraan toe dat u een discussie had met een taliban-lid hetgeen uitmondde in een fysiek gevecht waarbij u naar het taliban-lid in kwestie schoot (NPOI, p. 3). Niet veel later wijzigde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat er een discussie ontstond tussen de dorpelingen van pasjtoen etnie en van Tadzjiekse etniciteit. Daarbij werden uw paternale oom en enkele dorpsouderen geslagen door de pasjtoen dorpelingen. U was hiervan getuige. Terug onderweg kwam u een militaire kolonne tegen. U begeleidde hen naar de plaats in de bergen waar de discussie plaatsvond. Zo'n twintig minuten later arriveerde uw broer [S.G.] samen met enkele collega's. Hij was verontwaardigd over de situatie en schoot samen met zijn collega's in de lucht. Daarop begon de tegenpartij ook te schieten. U nam het wapen van uw broer en u schoot in de lucht. Omdat de mensen gezien hadden dat u ook schoten had gelost dook u onder ofwel bij uw broer in het checkpoint ofwel bij uw tante. Zeven maanden later werd u gevraagd door de mensen van het dorp om mee te vechten tegen de overheid (NPO, p. I, p.8-9 en NPO II p. 9-12). Over het ganse conflict tussen de dorpelingen en uw rol hierin repte u eerder echter met geen woord: noch bij aankomst in België noch tijdens uw onderhoud bij de DVZ. Uit uw asielrelaas blijkt nochtans dat dit incident de kern van uw vluchtrelaas vormt (NPOI, p. 9). Gevraagd waarom u dit kernelement niet deelde bij aankomst in België of bij de DVZ, zegt u dat u de tijd niet kreeg en men u er niet naar vroeg (NPO I, p. 3 en NPOII, p. 21). Ook deze uitleg is niet ernstig. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij/zij spontaan en zo snel mogelijk alle elementen opwerpt die de kern van zijn relaas raken. Het loutere feit dat u dit kernelement eerder niet aanhaalde doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien werd u tijdens uw gehoor voor de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of u nog

problemen heeft gekend met medeburgers en kan er verwacht worden dat u het conflict tussen de dorpelingen zou hebben aangehaald (gehoor CGVS afgenomen voor de DVZ vraag 3.7)."

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij het conflict tussen de Pasjtoen en de Tadzjiekse dorpelingen waarbij hij persoonlijk betrokken raakte weliswaar niet heeft vermeld bij de DVZ, maar dit vanaf het begin van zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS kort heeft vermeld en later uitvoerig heeft toegelicht. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling evenwel mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de DVZ. Waar verzoeker als belangrijkste reden waarom hij voormeld conflict niet heeft vermeld bij de DVZ aanhaalt dat dit niet de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan, aangezien hij vertrok vanwege het werk van zijn broers, merkt de Raad op dat dit conflict wel degelijk een kernelement van verzoekers relaas uitmaakt, daar het aanleiding heeft gegeven tot verzoekers vermeende persoonlijke problemen met de taliban (NPO I, p. 23). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat *"de gebeurtenissen in kwestie vrij oud waren – hij was toen 12 of 13 jaar oud – en dat zijn herinneringen daardoor zijn veranderd"*. Verzoeker verklaarde immers dat dit conflict zo'n zeven à acht maanden voor de val van de (voormalige) Afghaanse regering plaatsvond, wat impliceert dat verzoeker gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum, toen reeds ongeveer zestien jaar oud was (AD, NPO I, p. 9). Verzoeker verklaarde verder dat de regering viel kort nadat hij uit Afghanistan was vertrokken (NPO I, p. 7-8). De door hem aangevoerde feiten blijken dus niet dermate lang geleden te zijn voorgevallen dat van hem hierover geen duidelijke en coherente verklaringen mogen worden verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, laat staan dat het loutere tijdsverloop zou kunnen verklaren dat verzoeker er in het geheel geen melding van maakt bij de DVZ.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder afbreuk gedaan door volgende pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris:

"Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog dat de militairen die u naar de plek begeleidden een melding hadden gekregen dat er een discussie was (NPOI, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat de militairen slechts het lawaai hoorden van de discussie en zodoende ter plaatse kwamen om te kijken wat er gebeurd was (NPOII, p. 10 en 12). De schets die u maakt van de situatie waarbij de militairen u onderweg in de bergen toevallig tegenkwamen, u de weg vroegen omdat ze deze niet kenden (NPOI, p. 9 en 22; NPOII, p. 10) en vervolgens u – een totaal onbekende - vooraan de kolonne lieten plaatsnemen om hen te begeleiden (NPOI, p. 22), komt, gelet op het gevaar waar zij zich mogelijks aan zouden blootstellen, erg bevreemdend over. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat , zoals eerder reeds vermeld, geen geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheden van uw broers in het leger/bij de arbaki's en er bijgevolg evenmin geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw broer daar aanwezig was met een wapen. Aangezien u verklaarde dat het feit dat u zou geschoten hebben met het wapen van uw broer de oorzaak was van uw problemen (NPO I, p.23) maar hieraan geen geloof meer kan worden gehecht, kan evenmin nog geloof gehecht worden aan uw overige problemen.

Dat er aan deze problemen geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u niet eenduidig bent over het aantal keren dat de taliban langskwamen na de discussie. Enerzijds stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de taliban eenmaal na de discussie langskwamen en vervolgens op zeven maanden tijd misschien wel tien keer op visite kwamen (NPOI, p. 24). Anderzijds stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de taliban slechts tweemaal bij u thuis langskwamen (NPOII, p. 13) en vervolgens niet meer langskwamen (NPOII, p. 14). Geconfronteerd hiermee stelt u dat ze misschien meer dan tien keer gezien werden in het dorp (NPOII, p. 21), hetgeen de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet vergoelijkt. Voorts houdt het weinig steek dat de taliban u als lid van een overheidsgezinde familie en nog voor u daadwerkelijk bij hen bent aangesloten hun plan om een militaire installatie aan te vallen zouden vertellen. Bovendien schetst u een wel erg ongeloofwaardige situatie van de manier waarop u zich uit de voeten kon maken. Zo antwoordde u dat u wel zou meegaan met hen, maar u eerst naar huis zou gaan om uw moeder hierover in te lichten (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). U beweert zelfs dat u tegen de talibanleden zei dat ze niet op u moesten wachten en u wel naar daar zou komen (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). De talibanleden waren hier aanvankelijk niet mee akkoord, maar omdat u volhardde in uw beslissing om eerst naar huis te gaan, gingen ze toch akkoord en kon u naar huis gaan (NPOI, p. 16; NPOII, p. 17). De talibanleden zouden zelfs op u wachten (NPOII, p. 17). Nochtans meent u dat de taliban de intentie hadden om u te doden (NPOI, p. 24; NPOII, p. 17). Op de vraag waarom de taliban u dan niet meteen meenamen, antwoordt u slechts dat u niet akkoord was om mee te gaan (NPOII, p. 18). Dat de talibanleden zo makkelijk zouden inbinden en u zouden toelaten om naar huis te gaan en zo de kans geven om de benen te nemen, is wel erg ongeloofwaardig."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn

deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

3.3.3.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat *in casu* is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van de vermeende tewerkstelling van zijn broers bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en zijn persoonlijke betrokkenheid bij een conflict met de Pasjtoen in zijn dorp.

3.3.3.8. Wat betreft verzoekers Tadzjiekse origine dient opgemerkt dat het loutere gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024, p. 70). Bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit moet er rekening gehouden worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met het NRF, waarbij in het bijzonder de Tadzjiekse afkomstig uit de provincie Panjshir en het district Andarab van de provincie Baghlan een gevaar lopen. Verzoeker dient dan ook concreet aan te tonen dat hij omwille van zijn etnische origine als Tadzjiek nood zou hebben aan internationale bescherming, waar hij echter geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van enige banden met het NRF en dat hij verklaart afkomstig te zijn uit het district Puli Khumri van de provincie Baghlan. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn Tadzjiekse afkomst.

3.3.3.9. Wat betreft verzoekers vrees bij terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa en het betoog in zijn verzoekschrift met betrekking tot zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban, kan op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land ontnomen in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and*

Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke *madrassa's* maar de *de-facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige *madrassa's* dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van *madrassa's* die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' *madrassa's* (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en

studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de-facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-factoregering* het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto*staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de-facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen

Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris naliet om zijn situatie (als ‘verwesterde’ Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2

0231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde zeven of acht jaar naar school ging (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 11; NPO, p. 5). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en

geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij desgewenst via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen.

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast, en verzoeker betwist niet, dat hij tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, zodat moet worden aangenomen dat hij een groot deel van zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht en er bij vertrek reeds gevormd was naar de Afghaanse normen en waarden. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in Afghanistan zeven of acht jaar naar school is geweest (NPO I, p. 5) en dat hij nog geregeld contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (NPO I, p. 4-5; NPO II, p. 3). Hoger, onder punt 3.3.3.4., is reeds gewezen op het feit dat verzoeker doorheen de procedure geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de samenstelling van zijn gezin en de leeftijd en verblijfplaats van zijn vermeende broers S.G. en Nah., waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn netwerk in Afghanistan enkel uit zijn moeder, zussen en één gehandicapte broer bestaat. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat hij zich bij dit netwerk niet zou kunnen informeren naar veranderingen in de regels, normen en sociaal aanvaardbare gedragingen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts stipt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds bijna twee jaar, een duidelijke impact op hem hebben nagelaten, waardoor hij het onmogelijk acht *"om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil"*. Verzoeker maakt met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels drie jaar in België niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij in België als minderjarige naar de DASPA-klas is gegaan, dat hij Frans leerde en deelnam aan activiteiten in zijn opvangcentrum en dat hij zich dankzij zijn werk en zijn nauwe contacten met een Belgisch gezin *"verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan"*, doch laat na deze beweringen te staven met enig begin van bewijs. Er kan hieruit niet blijken dat verzoekers ingesteldheid en gedragingen dermate veranderd zijn onder invloed van de alhier geldende regels en omgangsvormen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou weten hoe zich te gedragen of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zijn gedrag aanpast aan de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, onder meer omwille van de tewerkstelling van zijn broers bij de voormalige autoriteiten, waaraan zoals gesteld geen geloof wordt gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Wat betreft verzoekers niets-betwiste herkomst uit de provincie Baghlan, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder concreet uitwerkt waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit deze provincie, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 270 813 en 228 224 van respectievelijk 31 maart 2022 en 30 oktober 2019, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

3.3.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen

met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en

de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het NRF en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen). De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024. Uit het dossier komen geen elementen naar voren die wijzen op een verhoogd persoonlijk risico in hoofde van verzoeker.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. De Raad bemerkt verder dat verzoeker niet aantoont dat artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat, geschonden is. De Raad wijst verzoeker erop dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris over volheid van rechtsmacht beschikt en benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT